

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Alkotás

Már mozdul a Gondolat,
odabent, idegsejtek kútjában
kész a Szó,
már itt harangoz a fülemben
a rím-sorvégi rejtelem,
hangkoccanó,
sorjáz ige, főnév
s helyén minden kötőszó...

Csak a Pillanat nincs még meg,
a villanásnyi Csillagkapu,
amelyen átbukik fényesen
az ember-dimenzióba
-talán csak egy kockás, gyűrött lapra-
a Vers,
a Lélekidő ajándéka.

Önéletrajz

Születtem ajándéknak,
Cseperedtem leánykának,
Szépültem szeretőnek,
Gömbölyödtem feleségnek,
Vajúdtam anyácskának,
Öregszem anyókáknak.
...Majd elmegyek fejfának.

Anyámra hasonlítok

*„Az vagy, ami az édesanyád.
A világot és minden létező
dolgot az édesanyád szemével
látsz” (Indián bölcsesség)*

Úgy dalolok, mint egykor anyám,
mikor gyúródeszkáján
levestészta csattogott;
ujjaim is úgy fogják a sodrófát,
ahogyan ő nyújtogatott,
s ha figyelem magamon
a simító lendületet,
mintha az ő kezén látnám
a munkáló erezetet.

Táncra ha perdülök,
csípőm is úgy mozog,
érezem, a ritmusban ő is velem forog;
kacagása cseng a fülemben még,
mert én is úgy nevetek, ahogy ő rég.

Én vele látok, ő már énvelem,
s ha dühödt bennem az érzelem,
gyűlölni, és szeretni is,
ahogyan ő egykor, úgy tudok:
ő vagyok.

Siratóének

/Nagyanyám emlékére/

Siratóasszonyok karéjában
diófa koporsóban
fekszik nagyanyám.

„- Kis Róza, de szép lány vótál, jaj!”
„- A falu legszebb menyecskéje lettél, jaj!”
„- De jó urad vót, öt szép gyermeked lett, jaj!”
„- Korán özvegyen maradtál,
két gyermeked eltemetted, jaj!”
„- Többet firhez nem mentél
nem akartál mustuhát a házhoz, jaj!”
„- Szólj bár egy szót hozzánk,
asszony barátidhoz, jaj!”
„- De nem szólhatsz, mert itthagytál minket, jaj!”

Siratóasszonyok karéjában,
bársony-gyászban
fekszik nagyanyám.

A csillagok mind gyertyát gyújtanak,
kimeszelik az égi tisztaszobát,
s úgy várják harmadnapra
nagyanyámat, Kis Rozált.

Hasonlatok kenyér-témára

Olyan a szerelem, mint a kenyér
-örült a lány-,
puha, illatos és fehér,
s kezét fogta a legény.

Olyan lett a szerelem, mint a száraz kenyér
-sóhajtott az asszony-
csak morzsáit őrizgeti a tenyér,
mert elhagyta a hetyke legény.

-Megbocsátottam neki!-
emlékezik az anyóka,
mert elszárad, elfogy az élet,
mint a kenyér...
S a hűtlen legény is meghalt már, szegény.

Ballada

/Egy öngyilkos asszony emlékére/

Még vár.
Fenn áll a szikla peremén,
haját előbb kontyba rakta,
hogy majd szét ne fújja a szél,
miközben földet ér.

Szoknyáját is összefogta,
-ildomosan libbenjen alá-
s gyűrt levelét előredobta,
hogy lent várjon reá.

Ugrana, de jelre vár, a hangra
-ha az a férfi szólta:
„- Maradj, bonts kontyot, szoknyát,
éljük újra a csodát!...”
De csak a hideg szél dalol,
s egy csillag siratja fenn, valahol
zuhanó földi társát.

Tavaszi

Illatok, fények feszülnek
kiterített, hóálmú lepedőknek-
titkos kódjai tavaszelőnek.

Illan-villan az első fecske,
felhőrongy evez nevetve.
Földpára lebeg ember-magasan,
kontyát bontja a fűzfa komótosan.

*

Bársonyos, buja béke,
bodzakaréjban még csend;
tavalyi virágemlék
keres menedéket benned,
engedd!

Őszelő a sümegei várban

Ökörnyál húrján pihen szeptember:
az őszi nap feszületében
utolsót cikkan a fecskeszárny.
Ködöt úszik az Öregtorony a várban,
s út szélén már ég egy csipkeág.

Konok kövekre barna levél száll,
kopott pengén hideg történelem,
katonafohász ül a kápolna oltárán,
s üresen tátong a farkasverem.

Falrésekben apró fű szárad,
ágyúrést tömköd a jelen itt,
s a múzeumban, üvegfal mögött
repedt harang siratja
lelkiismeretem aprópénzeit.

Csónakok

Olyanok vagyunk,
mint a kikötött,
öreg csónakok,
parttalan lékeken szivárog,
algásodik az idő alattunk,
s nádölelésben néha álmodunk:
    tengerek,
    hajók,
    delfinek,
csobbannak bennünk,
szűrt fényt őriz
felettünk a Hold,
s valahol, messze evezős éjszakán
úszik minden, mi ifjúságunk volt.

Eső után

Szivárványból született
apró gömbök gördülnek,
virágon, levélen rezdülnek,
titok-szálra felfűződnek,
nevetve egymásnak feszülnek.
Csendben egybe belefekszem:
Esőistenekkel vetekszem.